

หนึ่ง สตรีผู้โง่ม

ปาร์ตติกาล เขตแดนแคว้นหมิง ดันยามอว¹

ยามนี้บรรยายกาศโดยรอบปาร์ตติกาลช่างแปรปรวนยิ่งนัก สายลมพัดโหมกระโชก สายฝนตกกระหน่ำดังฟ้าพิโรธ สายฟ้าฟาดผ่านท้องฟ้าปรากฏเป็นเส้นสีขาวเป็นระยะๆ ท่ามกลางพายุฝนที่มีดมน ฟ้าคำรามร่ำร้องดังอสุรากำลังกริ้วโกรธ

ในขณะเดียวกัน บริเวณชายป่าก็ปรากฏร่างของหญิงสาวผู้บอบบาง นางหนึ่งอายุราวสิบแปดปี วัยสะเปะสะปะเข้าไปในป่าลึก แม้ว่านางจะต้องล้มลุกคลุกคลาน แต่ก็พยายามประคองตัวเองให้ลุกขึ้นเพื่อวิ่งต่อไปข้างหน้า นางจะหยุดอยู่ตรงนี้ได้!

ราวสองเค่อก่อนหน้า^๑

เคี้ยง! เคี้ยง! ฉับ! ฉับ!

เสียงดาบฟาดฟันของบุรุษสองกลุ่มที่โรมรันเข้าใส่กันอย่างมีมิไครเกรง

¹ ยามอว คือช่วงเวลาตั้งแต่ 17.00 น. - 18.59 น.

กลัวความตาย ฝ่ายหนึ่งเป็นทหารประจำจวนอัศวินเสนาบดีที่ทำหน้าที่คุ้มครอง การเดินทางของคุณหนูรองจำนวนราวสิบนาย อีกฝ่ายเป็นชายในชุดสีดำมี จำนวนราวสามสิบคน ด้วยจำนวนที่มากกว่ากันเกือบสามเท่า ความได้เปรียบ จึงตกเป็นของกลุ่มชายชุดดำไปโดยปริยาย

“คุณหนูเจ้าคะ ถึงเวลาที่คุณหนูจะต้องหนีแล้วเจ้าคะ เหล่าทหารกล้า ของจวนเราคงจะรับมือไว้ได้อีกไม่นาน บ่าวจะคอยคุ้มกันด้านหลังให้ท่าน ท่านรีบหนีไปเถิดเจ้าคะ...ไม่ต้องห่วงพวกบ่าว ชาตินี้พวกบ่าวได้มีวาสนารับใช้ คุณหนู พวกบ่าวก็นอนตายตาหลับแล้วเจ้าคะ รีบหนีไปเถื่อนะเจ้าคะ”

เสี่ยวอิงสาวใช้ประจำกายข้าเอ่ย์ขึ้น ก่อนที่นางจะส่งข้าลงทางด้านหลัง รถม้าแล้วหันกลับไปต่อสู้อย่างกล้าหาญเพื่อคุ้มกันด้านหลังให้ข้า

ข้าจึงหันหลังแล้วออกวิ่ง...วิ่ง...และวิ่งโดยไม่อาจจะหยุดพัก เบื้องหลัง ได้ยินเสียงเสี่ยวอิงกำลังเสียทีพลาดท่า เนื่องจากมีชายชุดดำคนหนึ่งตาม พวกข้ามาทัน

“เสี่ยวอิง!” ข้าหันกลับไปมองนาง และขณะที่กำลังจะวิ่งกลับไปช่วยนาง เสี่ยวอิงมองมาที่ข้าแล้วตะโกนบอก

“คุณหนู อย่ากลับมา! ได้โปรดอย่าทำให้การเสียสละของบ่าวสูญเปล่า หนีไป รีบหนีไปให้เร็วที่สุด ทำอย่างไรก็ได้ให้รักษาชีวิตของท่านไว้...หนีไป! อ้อๆ”

เสี่ยวอิงของข้า... นางใช้ตัวเองคุ้มกันข้า นางกำลังต่อสู้จนตัวตาย ส่วนตัวข้านั้นทำได้แค่เพียงออกวิ่ง วิ่ง และวิ่งอีกครั้ง ข้าวิ่งไปทั้งน้ำตาที่ไหลนองหน้า วิ่งไปในขณะที่มีจวนราชกลุ่มใหญ่กำลังไล่ตามหลังข้ามา

ปัจจุบัน

แม้ว่าตามร่างกายของข้าจะเต็มไปด้วยรอยบาดแผลมากมายที่ได้มา จากการโดนกิ่งไม้เกี่ยวและก้อนหินตามรายทาง ห่างออกไปไม่กี่ไกลมากนัก ยังคงมีกลุ่มชายฉกรรจ์จำนวนนับสิบกว่าคนวิ่งไล่ตามหลังข้ามาอย่างไม่ยอม

ลตละ ข้าจึงจำเป็นต้องแข็งใจวิ่งต่อไป จนกระทั่งพวกเขาตามข้ามาทัน ก่อนที่ข้าจะวิ่งไปถึงหน้าผาใหญ่เบื้องหน้า พวกเขาต่างเข้ามาปิดล้อมข้าเอาไว้

“พวกท่านต้องการอะไร ข้าจำได้ว่าไม่เคยมีเรื่องขัดแย้งอันใดกับพวกท่านมาก่อน ไยพวกท่านถึงได้มาตามล่าข้าเช่นนี้เล่า”

ข้าคือซูเหมยฮวา คุณหนูรองแห่งจวนอัครเสนาบตี ข้าเพิ่งกลับมาจากเข้าเฝ้าไทเฮา ในระหว่างที่ข้าเดินทางกลับจวนนั้นก็ได้พบกับกลุ่มชายชุดดำเหล่านี้เข้ามาขวางรถม้าเอาไว้ ก่อนจะเริ่มลงมือสังหารผู้ติดตามทั้งหมดของข้า แล้วตามล่าข้า แต่พวกเขาก็ยังคงปิดปากเงียบไม่ยอมตอบคำถามใดๆ ทั้งสิ้น ไม่แม้จะเอ่ยออกมาเพียงครั้งคำ นอกจากยืนกุมเชิงรอบๆ ตัวข้าเท่านั้น... พวกเขากำลังรอสิ่งใดกัน

แล้วสิ่งที่ซูเหมยฮวาวงการู้ก็พลันปรากฏออกมา... รถม้าที่มีตราประทับของวังอุดร วังประจำตำแหน่งขององค์ชายผู้หนึ่งหยุดลงไม่ไกลจากจุดที่นางโตนล้อมอยู่มากนัก องค์ครีษนายหนึ่งที่ติดตามมากับรถม้าเอื้อมมือไปเปิดผ้าม่านของรถม้าขึ้น นางกำนัลนางหนึ่งก้าวลงมายืนข้างรถม้าอย่างสงบเสงี่ยมพร้อมการร่มที่อยู่ในมือออกมารอคอย

เพียงไม่นานร่างออรชรงดงามของสตรีนางหนึ่งที่ซูเหมยฮวารู้จักเป็นอย่างดีก็เยื้องย่างอย่างอ่อนช้อยลงมาจากรถม้า สตรีผู้นั้นคือซูเยว่ คุณหนูสี่แห่งจวนอัครเสนาบตี น้องสาวต่างมารดาของนางนั่นเอง เพียงชั่วอึดใจถัดมาก็ปรากฏร่างของบุรุษรูปร่างสง่างาม รอบกายแผ่กลิ่นอายสูงศักดิ์ผู้หนึ่งก้าวตามคุณหนูสี่ลงมา แล้วขบวนเล็กๆ ของคนเหล่านั้นก็ก้าวเข้ามาหานางอย่างช้าๆ

“อา... ข้าต้องขอโทษท่านด้วยนะพี่รอง ที่ข้าเลือกลงมือในวันที่ฝนตกหนักเช่นนี้ ดูลิ ข้าทำให้ท่านต้องมาเปราะเปื้อนดินโคลนและเหอะไปหมด แม้แต่ข้าเองนั้นก็แทบจะจำท่านไม่ได้ สภาพของท่านตอนนี้ช่างน่าสมเพชยิ่งนัก ฮ่าๆๆ” ซูเยว่กล่าวพร้อมส่งรอยยิ้มเหยียดหยามไปให้พี่สาวของนาง

“น้องสี่? เหตุใดเจ้าต้องทำเช่นนี้ด้วย ข้าไม่เข้าใจเลย นี่ข้าเป็นพี่สาว

ของเจ้านะ!” ชูเหมยฮวากล่าวออกมาด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวด
‘ทำไมกัน’ น้องสาวที่แสนดีของข้า ทำไมถึงเปลี่ยนไปได้ขนาดนี้ ลงมือ
อะไร ลงมือทำร้ายข้าอย่างนั้นหรือ หรือว่าทั้งหมดนี้เป็นแผนของนาง? แล้ว
ไหนจะคนรักของข้าอีกเล่า ทำไมถึงได้มาพร้อมกับน้องสาวของข้า อีกทั้ง
ยังดูเลือนน้องสาวข้าเยี่ยงคนรักเช่นนี้’ ชูเหมยฮวาเฝ้าถามตัวเองด้วยความ
ไม่เข้าใจ

“องค์ชายสาม นี่พระองค์ทรงกำลังทำสิ่งใดกันเพคะ”

ใช่แล้ว บารุสูงศักดิ์ผู้มาพร้อมกับน้องสาวของข้า นั่นคือเจ้านายแห่ง
วังอุดร องค์ชายสามหมิงเจิน คู่หมั้นของข้าเอง ตลอดเวลาที่พระองค์มาถึง
พระองค์ทำเพียงแค่นั่งเคียงข้างน้องสาวของข้า มิยอมเอื้อมเอ่ยอันใดกับข้า
แม้เพียงครั้งคำ แต่กลับทรงกุมมือของน้องสาวข้าเอาไว้ และทอดสายตามอง
ข้าอย่างดูแคลนปนสมเพช... เพียงเท่านั้น

“เยว่เออร์ เจ้ารีบจัดการนางให้จบๆ ไปเสียทีเถิด ฝนตกหนักอย่างนี้
เจ้าออกมาตั้งนานแล้ว ถ้ายังต้องละอองฝนนานๆ ร่างกายเจ้าจะป่วยไข้เอาได้
ข้าเป็นห่วง”

องค์ชายสามหาได้สนใจตอบคำถามของสตรีที่อยู่ท่ามกลางวงล้อมไม่
แต่กลับประคองหญิงสาวข้างกายพร้อมทั้งกล่าวคำที่เต็มไปด้วยความห่วงหา
อาทร ดังที่แห่งนี้มีเพียงสุขภาพของสตรีข้างกายเท่านั้นที่สำคัญ

“ขอบพระทัยเพคะองค์ชายที่ทรงห่วงใย หม่อมฉันจะรีบจัดการนาง
เดี๋ยวนี้เพคะ”

คุณหนูสี่หูลตอบองค์ชายกลับไปด้วยรอยยิ้มหวานล้ำ ทั้งคู่ต่างมองหน้า
กันและกันด้วยรอยยิ้ม กระแสแห่งความรักที่ทั้งคู่มีให้กันนั้น แม้ชูเหมยฮวา
จะโง่งมเพียงใดก็ยังคงสัมผัสได้ คนทั้งคู่กระทำราวกับนางที่ยืนหนาวเหน็บ
และเจ็บปวดอยู่ตรงนี้เป็นเพียงแค่อากาศาตุ ไม่มีความหมาย ไม่มีความ
สำคัญอันใด

แล้วคุณหนูสี่ก็ละสายตาจากบารุข้างกาย หันกลับมาสนใจชูเหมยฮวา

ต่อ สายตานั้นเหยียดหยามชิงชังจนปิดไม่มิด ก่อนจะเอ่ยถ้อยคำด้วยน้ำเสียง
เย็นชา สร้างความเย็นยะเยือกไปถึงใจของผู้รับฟัง

“พี่สาวที่น่าชิงชังของข้า... วันนี้คือวันตายของท่าน!”

สอง ความตายที่น่าอดสู

บริเวณหน้าผาในป่ารัตติกาล

ซูเยว่เยื้องย่างมาหยุดลงตรงหน้าซูเหมยฮวา โดยมีองค์ชายสามคอยจับมือนางเอาไว้ อีกทั้งยังคงยืนเคียงข้างนางอยู่ตลอดเวลา สร้างความเจ็บปวดรวดร้าวใจปนความสับสนแก่ซูเหมยฮวาเป็นอย่างมาก แม้ว่านางจะเข้าใจถึงสิ่งที่คนทั้งสองสื่อออกมา แต่นางก็ไม่อาจยอมรับความจริงที่เกิดขึ้นตรงหน้า ณ ยามนี้ได้

“หึๆ ท่านคงจะแปลกใจมากสินะพี่รองว่าทำไมองค์ชายสามกับข้าถึงมายืนอยู่ตรงนี้ แต่ท่านอย่าได้แปลกใจไปเลยนะเจ้าคะ ตรงหน้าท่านก็คือองค์ชายสามจริงๆ ท่านไม่ได้ตามาผิดไปแต่อย่างใด พระองค์ใจดีเสด็จมาเป็นเพื่อนข้าคนรักของพระองค์อย่างไรเล่าเจ้าคะ จริงๆ แล้วข้าต่างหากคือคนที่พระองค์ทรงรัก หาใช่ท่านไม่ แต่ที่พระองค์ต้องยอมกลักร้ากลืนฝืนใจหมั้นกับท่านตลอดมา ก็เป็นเพราะขัดพระบัญชาของพระสนมอวิ๋ก้วยเพย พระมารดาของพระองค์มิได้ต่างหากเล่า!”

ซูเยว่กล่าวออกมาด้วยน้ำเสียงเคียดแค้น เต็มเปี่ยมไปด้วยความปวดร้าว เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมานางต้องอดทนมองคนรักของนางหมั้นหมาย

กับซูเหมยฮวา มันช่างเป็นช่วงเวลาที่เหมาะยากลำบากยิ่งนัก เมื่อนึกขึ้นมาก็ยังเพิ่มความโกรธเคืองต่ออีกฝ่ายอย่างทบทวี จึงกล่าวต่อไป

“สงสัยใช่หรือไม่เหตุใดข้าถึงทำกับท่านเช่นนี้ ก็เพราะว่าข้าเกลียดท่านอย่างไรเล่า! ข้าเกลียดที่ท่านอ่อนโยนแสนดี ดูสูงส่งและแสนบริสุทธิ์ เกลียดที่ท่านเป็นที่รักของทุกคน แม้ว่าท่านจะเป็นเพียงแค่เศษสวะแห่งแคว้นไร้ค่า! ไร้ราคา! และไม่มีความสามารถใดๆ เลยเมื่อเทียบกับข้า” ดวงตาที่แข็งกร้าวของซูเยว่จ้องมองพี่สาวต่างมารดาตรงหน้าด้วยความชิงชังแรงกล้า

“เพียงเพราะท่านได้ถือกำเนิดจากสุทพินใหญ่ของจวนอัครเสนาบดี... ท่านก็กลายเป็นคนสำคัญของทุกคนขึ้นมาทันที นั่นเป็นเพราะอำนาจที่ท่านมีมาตั้งแต่เกิดอย่างไรเล่า มันช่างไม่ยุติธรรม ไม่ยุติธรรมกับข้าเอาเสียเลย!” ความเคียดแค้นแรงกล้าพุ่งตรงมายังสตรีรอบบางที่กำลังตกอยู่ในวงล้อมตรงหน้า

เมื่อซูเหมยฮวาได้ยินเรื่องราวจากปากของซูเยว่ก็เฝ้ารำพึงอย่างปวดร้าวในใจ ‘อา... นี่น้องสาวที่รักของข้าเกลียดข้าเช่นนั้นหรือ แล้วไหนจะคู่หมั้นของข้าอีก พระองค์หาได้รักข้าอย่างที่ข้ารักพระองค์ไม่ นี่มันเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตข้ากัน’

เมื่อนางมองเข้าไปในดวงตาของซูเยว่กับองค์ชายสาม สิ่งที่น่าเห็นมีเพียงแววตาของความเคียดแค้นชิงชังและความสมเพชเวทนาเท่านั้น แล้วนั้นก็ราวกับเป็นलगบอกเหตุร้ายว่าพวกเขาได้มาเพียงเพื่อบอกกล่าว หรือแค่ต้องการฆ่านางเท่านั้น เมื่อนางมองเห็นแววตาสะใจคล้ายรอดูความสุขของซูเยว่

และเมื่อมองไปรอบๆ ตัวก็ให้รู้สึกหวาดกลัวกับชะตากรรมที่กำลังจะเกิดขึ้น ดูกลางสังหรณ์ว่ามันจะไม่มีเพียงเท่านี้ แล้วสิ่งที่นางกังวลก็เป็นจริงเมื่อได้ยินซูเยว่กล่าววจาถัดมา

“เพราะฉะนั้นวันนี้จึงเป็นวันสุดท้ายของเศษสวะเช่นท่าน แต่ไม่ต้องกังวลไปหรอกนะพี่รอง เพราะข้าจะทำให้ท่านตายอย่างมีความสุข! ถือเป็น

ของขวัญพิเศษจากข้าก็แล้วกัน ฮ่าๆๆ” นางกล่าวพลางส่งยิ้มอย่างมีเลศนัย

“อ๊ะ ข้าเกือบลืมเรื่องสำคัญไป คนเหล่านี้องค์ชายสามทรงคัดเลือกมาเป็นพิเศษเพื่อให้ข้านำมาใช้ในงานนี้โดยเฉพาะเชียวนะเจ้าคะ อย่าลืมขอบพระทัยในความห่วงใยของพระองค์ด้วยล่ะ ฮ่าๆๆ”

ซูเย่กล่าวจบก็หัวเราะร่าพร้อมกับต้องการเหยียหยันซูเหมยฮวา ก่อนจะส่งสัญญาณให้ชายกลุ่มนั้นลงมือ ‘ส่งความสุข’ สุดท้ายให้อีกฝ่ายทันที แล้วหันหลังเดินกลับไปขึ้นรถม้าจากไปพร้อมองค์ชายสาม ทั้งสองคนหาได้สนใจไยดีแม้เพียงน้อยนิดต่อชะตากรรมของซูเหมยฮวา มีเพียงแค่ความสะใจที่สามารถกำจัดเลี้ยนหนามไร้ค่าที่คอยทิ่มแทงใจมานานแสนนานได้... เพียงเท่านั้น

เมื่อรถม้าค่อยๆ เคลื่อนผ่านไป เหล่าชายฉกรรจ์ทั้งสิบสองคนก็ล้อมนางอยู่ก็กรูเข้ามาหาสตรีผู้โชคร้าย ซูเหมยฮวาพยายามดิ้นรนหลบหนีไปทางหน้าผา แต่ก็ถูกจับตัวกลับมาได้ ไม่มีแม้โอกาสหนีรอดออกไปจากวงล้อม ตามมาด้วยเสียงกรีดร้องโหยหวนของนางที่ตั้งขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง พอๆ กับระยะทางที่รถม้าเคลื่อนจากไป

“กรี๊ด! ไม่! ได้โปรดอย่าทำข้า อย่า...” นางพยายามส่งเสียงร้องอ้อนวอนพร้อมกับบดป้อนมือมากมายที่ยื่นมาจับต้องจุดกระชากเสื้อผ้าของนางอย่างไร้ความปราณี

แฉวก! แฉวก! แฉวก!

เสียงเสื้อผ้าของนางขาดออกจากกันอย่างต่อเนื่อง ไม่มีเหลือแม้เอื้อมตัวน้อยติดกาย ร่างของนางถูกรุมล้อมด้วยมือและปากอันสกปรกโสโครกของชายเหล่านั้น บางคนก็โอบกอด บางคนก็พยายามป้ายมือสะเปะสะปะไปทั่วร่างของนาง กระทำการต่ำช้าฉกเช่นนางเป็นอาหารคำอันโอชะของเหล่าหมาป่าที่ไม่ปาน

“กรี๊ดๆ... อย่า! เอามือของพวกเจ้าออกไปจากตัวข้า ไม่! อย่าทำข้าได้โปรด... ไม่!” นางได้แต่ร่ำร้องอ้อนวอน พยายามกระเสือกกระสนหนีห่าง

จากภัยร้ายเหล่านี้

“องค์ชาย... ได้โปรดกลับมาช่วยหม่อมฉันด้วย ฮือๆ”

“อ้อๆๆ น้องสี่ ได้โปรดหยุดพวกเขาที่ ได้โปรดปล่อยข้าไปเถิด ฮือๆ”

“ไม่! หยุด! อย่าแตะต้องตัวข้า ออกไป! ไม่! ข้ากลัวแล้ว กลัวแล้ว...”

ได้โปรดปล่อยข้าไปเถอะ กรี้ดๆๆ!”

ร่างของซูเหมยฮวาถูกกดให้นอนราบลงบนพื้นดินชุ่มโคลน ร่ายล้อมไปด้วยเหล่าชายฉกรรจ์ซึ่งยังคงรุมทึ้งเศษอาหารที่ที่เหลือติดกายนางบางส่วน ออกจากร่างนางเปลือยเปล่าอวดโฉมสะคราญ แม้จะประอะเปื้อนไปด้วยคราบโคลนก็ทำให้ความงามของนางลดน้อยลง

จิตใจบอบช้ำอย่างหนักของนางกำลังดิ้นรนเพื่อหาหนทางหลีกเลี่ยงจากความทุกข์ทนที่เผชิญอยู่ แต่หนทางของนางก็ช่างมีดมนเสียเหลือเกิน ไม่ว่านางจะหันไปทางไหนก็พบแต่ความกักขฬะของชายฉกรรจ์เหล่านี้ ซึ่งตอนนี้ร่างกายเปลือยเปล่าไม่แตกต่างจากนาง

ซูเหมยฮวาต้องทนรองรับอารมณ์ที่โหมกระหน่ำของเหล่าชายหยาบช้ำ กิริยาต่ำทรามที่พยายามล่วงเกินนาง ทำให้นางอยากจะทำร้ายตายไปเสียให้รู้แล้วรู้รอด แต่ก็เหมือนพวกมันจะรู้ จึงจับนางกรอกยาพิษให้อ่อนแรงลง ทำให้นางไม่สามารถทำอะไรที่ใจต้องการได้

ร่างกายของสตรีผู้อำภัพต้องทนปรนเปรอเหล่าชายแปลกหน้า จะเดินหน้าก็ไม่ได้ จะถอยกลับก็ไม่ได้ ไร้เส้นทางให้ก้าวเดิน

บริเวณโดยรอบร่างอันบอบบางของนางเจิ่งนองจนไม่สามารถแยกแยะได้ว่าน้ำที่อยู่รอบตัวนั้นเป็นน้ำฝนที่หลังริน หรือว่าเป็นโลหิตที่ไหลออกมา ระหว่างเรียวขาขาวอันเรียวงามที่ตอนนี้กำลังรองรับแรงกระแทกกระทั้นอย่างไร้ซึ่งการทะนุถนอมใดๆ จากชายชั่ว หรือว่าจะจะเป็นเลือดที่ไหลออกมาจากบาดแผลทั่วร่างของนางกัน?

ความบริสุทธิ์สูงส่งที่นางถนอมมายาวนาน กลับโดนกระทำยับยั้งจนไร้ค่าท่ามกลางเสียงกริรร้องราวกับใจแตกสลายของนาง ให้ความรู้สึกที่ช่าง

แตกต่างกันเสียเหลือเกินกับเสียงหัวเราะที่ได้ไปด้วยความพึงพอใจ
ของเหล่าชายโหด ที่สลับหมุนเวียนกันกระทำการย่ำยีร่างกายของนางอย่าง
ไม่หยุดพัก รวากับยาวนานชั่วนิรันดร์

ซูเหมยฮวาเอ๋ย... สตรีผู้นำสงสาร

สาม

ลิขิตฟ้าและการกลับมาของดาวหงส์

ปรีดิ์ติกาล

สายฝนยังคงตกกระหน่ำอย่างต่อเนื่องราวกับน้ำตาจากฟากฟ้ากำลังหลั่งรินร่ำไห้แก่สตรีผู้นำสงสารเบื้องล่างนางนั้น พายุฝนก็กระหน่ำราวกับต้องการจะบอกเล่าถึงความโกรธแค้นซึ่งที่สตรีนางนั้นกำลังรู้สึก

ซูเหมยฮวาที่กำลังทนรับความเจ็บปวดทั้งกายและใจอยู่ในตอนนี้พลันเกิดคำถามขึ้นในใจว่า ทำไมนางต้องเผชิญกับความโหดร้ายเช่นนี้ และก่อนที่จะล้มหายใจอันรวยรินของนางจะหลุดลอยไปเพราะไม่สามารถทนกับความเจ็บปวดทั้งหลายได้อีกต่อไปแล้ว ความคิดต่างๆ ก็พรั่งพรูขึ้นในหัวของนาง

‘อา... ข้าเจ็บปวดเหลือเกิน เป็นเพราะข้าอ่อนแอเกินไปเช่นนั้นหรือ จึงต้องมาพบจุดจบเช่นนี้ หรือเป็นเพราะข้าโง่เขลาและเชื่อใจคนอื่นมากเกินไปกันเล่า ทั้งน้องสาว ทั้งคนรักของข้า จึงได้ลงมือกับข้าอย่างปราศจากความปรานีเช่นนี้

สวรรค์! ท่านช่างโหดร้ายนัก ข้าทำความดีมาโดยตลอด แต่กลับต้องมาพบจุดจบเช่นนี้ มันยุติธรรมกับข้าแล้วหรือ

ท่านพ่อ ท่านแม่ ลูกคงไม่อาจรอดกลับไปหาพวกท่านได้อีกแล้ว ลูก

ขอโทษนะเจ้าคะ ลูกช่างอกตัญญู คงมิได้ปรนนิบัติดูแลท่านแล้ว พี่ใหญ่น้องสาม ข้าขอโทษ ฮวาเออร์ช่างอาภัพนัก คงไม่มีโอกาสกลับไปหาพวกท่านได้อีก ฮือๆ หากชาติหน้ามีจริง ข้าขอพบเจอและตอบแทนพวกท่านที่ดูแลข้ามาตลอดในชาติหน้า

แต่จะเป็นไปได้หรือไม่ ถ้าข้าจะอ่อนวอนต่อสวรรค์ด้วยความดีทั้งหมดที่ข้าเคยทำมา หากเกิดชาติหน้าขอให้ข้าอย่าได้อ่อนแอและโง่งมจนต้องพานพบกับชะตากรรมเช่นชาตินี้อีกเลย และขอให้ข้าได้มีโอกาสแก้แค้นคนเหล่านั้นที่มอบความอดสูนี้แก่ข้า ได้โปรดให้โอกาสข้าได้มอบความทรمانให้พวกมันอย่างสามมดงที่ข้าต้องทรمانในเวลานี้ด้วยเถิด แม้ว่าข้าจะต้องรอเป็นร้อยชาติพันชาติ ข้าก็พร้อมจะ... รอ'

สิ้นสุดคำอ่อนวอน ลมหายใจสุดท้ายของบุษยามะฮวาก็หมดลง

แม้จะเป็นเพียงร่างที่ไร้วิญญาณ ทว่าร่างกายของนางยังต้องรองรับความกักขฬะของชายเหล่านั้นต่อไป ช่างเป็นที่น่าเวทนาและอดสูยิ่งนัก

ชายทั้งสิบสองคนต่างเวียนกันหาความสุขกับร่างของสตรีที่นอนรองรับการย่ำยี ที่ตอนนี้มีสภาพสุดบอบช้ำ เสี่ยงครางด้วยความสุขของเหล่าชายสามัญดังก้องผืนป่า แข่งกับเสียงฟ้าคำรามที่ยังคงดั่งไม่หยุด แต่ชายทั้งหมดไม่มีใครสังเกตเห็นหรือสนใจใดๆ ทั้งสิ้นว่าสตรีบอบบางที่ร่างนั้นไร้ซึ่งการตอบสนอง ปราศจากเสียงร้องให้คร่ำครวญให้ได้ยินอีกต่อไปแล้ว

เวลาผ่านไปนานเท่าไรไม่อาจรู้ได้ แต่ฝนที่ตกหนักราวกับบ้าคลั่งได้ลดระดับลง เหลือไว้เพียงสายฝนพรำ และสายลมพัดมาอย่างเอื่อยเฉื่อย

เมื่อเหล่าชายฉกรรจ์ชั่วช้าราวกับฝูงขึ้นมาจากนรกเสร็จสิ้นการกระทำ ย่ำยีร่างน้อยของหญิงสาวจนอึดอเมใจ ก็ต่างช่วยกันจับโยนร่างอันบอบบาง แสนบอบช้ำและเหลวแหลก ไร้ซึ่งวิญญาณของนางลงไปในหุบเหวดด้านหน้า ขณะที่ร่างของนางกำลังร่วงหล่นลงไป ชายโหดทั้งหลายต่างพากันเลียริมฝีปากอย่างกระหึ่มยั้มย่อง อีกทั้งยังหัวเราะเริงร่าในภารกิจที่พวกตนทำสำเร็จ จากนั้นก็พากันแยกย้ายจากไป

ตลอดช่วงเวลาแห่งความเลวร้ายนั้น สายตาคมกริบคู่หนึ่งจับจ้องเฝ้ามองด้วยความสงสารเวทนา แต่เป็นเพราะลิขิตฟ้าที่ตนมิอาจยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือได้ในทันที จึงได้แต่เฝ้ารอเวลาที่เหมาะสม เมื่อดาวหงส์ที่รีบหรือล่องเคลื่อนย้ายเคียงคู่ดาวมังกร ส่งผลต่อชะตาดาวหงส์ให้กลายเป็นพลิกฟื้นคืนสว่างสุกใสอีกครั้ง เมื่อมันจึงจะถึงเวลาแห่งลิขิตฟ้าเปิดทางให้นางหงส์หวนคืนเพื่อเคียงข้างมังกรดังหลายชาติพันภพที่ผ่านมา

และแล้วเมื่อเวลานั้นมาถึง ก็ปรากฏร่างของพยัคฆ์ใหญ่สีขาวนวลเปล่งประกายตลอดตัวทั้งร่างที่กันหนาว พยัคฆ์ผู้เป็นเจ้าของดวงตาคมกริบที่คอยเฝ้ามองดูเหมยฮวาตลอดเวลา แต่มีอาจก้าว่ายลิขิตฟ้าจนกระทั่งเวลานี้เทพพยัคฆ์ผู้ยิ่งใหญ่กล้าแกร่งและมีพันธมิตรผูกพันมาเนิ่นนานกับสตรีผู้นำสงสารก้าวย่างไปหยุดลงตรงหน้าร่างอันแหลกเหลวของหญิงสาว พร้อมทั้งเปล่งวาทนาเกรงขามทว่าแฝงไว้ซึ่งความอ่อนโยน

“ฮูเหมยฮวาเอ๊ย... ด้วยเป็นเพราะเคราะห์กรรมกำหนดให้เจ้าต้องผ่านพ้นความเลวร้ายตรงนี้ไปได้เสียก่อน เจ้าจึงต้องพบเจอกับความสิ้นหวังที่โหดร้ายจากความอ่อนแอของเจ้าเอง จากนั้นเจ้าจึงจะกลับไปทำหน้าที่ที่แท้จริงของเจ้าได้ ชะตาชีวิตที่แท้จริงของเจ้ากับคนผู้นั้นกำลังรอเจ้าอยู่ มิต้องรอถึงชาติหน้าหรอก เพราะว่าพวกข้าก็ไม่สามารถรอเจ้าทั้งสองไปมากกว่าชาตินี้ได้อีกแล้ว ที่ผ่านมาเป็นเพียงแค่ทดสอบสำหรับการฝ่าด่านของสวรรค์ด่านหนึ่งเท่านั้น ตอนนี้ถึงเวลาแล้วที่เจ้าจะกลับไปตัดสินชะตาชีวิตที่แท้จริงของเจ้าจงอย่าลืมที่จะเข้มแข็ง! เพราะหนทางข้างหน้า เจ้าจำเป็นที่จะต้องใช้มัน... ข้าขออวยพรให้เจ้าโชคดี จนกว่าจะถึงวันที่พวกเราได้พบกันอีกครั้ง”

สิ้นเสียงที่เปี่ยมไปด้วยความอบอุ่นและเมตตา ก็เกิดแสงสีขาวนวลสว่างไสวล้อมรอบร่างอันไร้ลมหายใจของหญิงสาว ก่อนจะรวมตัวกันตรงกลางหน้าผากของนางแล้วหายวับไป พร้อมกับเสียงฟ้าคำรามดังสนั่นก็ก้องอสุณิบาดฟาดเบี่ยงขึ้นสามครั้งดังเบื่องบนรับรู้และเปิดทางให้แก่การกลับมาของดาวหงส์ โดยความช่วยเหลือของเทพแห่งปรีชาญาณ ‘เทพไป่หู’

จวนอัครเสนาบดีแคว้นหมิง ดันยามเหมา²

ภายในห้องนอนของบุตรสาวคนโตประจำตระกูล ร่างของหญิงสาววัยแรกแย้มผู้เป็นเจ้าของห้องกำลังนอนกระสับกระส่ายราวกับตกอยู่ในฝันร้าย เหนือโสมท่อมร่างของนาง อารมณ์บางเบาเบียดข่มไปด้วยเหงื่อ นางเฝ้าพรั่นเพื่อไม่เป็นคัพท์ จวบจนกระทั่งสาวใช้ที่นอนเฝ้าข้างกายนางตื่นขึ้นมาพบและพยายามปลุกเจ้านายตนให้ตื่นจากฝันร้าย

“คุณหนูเจ้าคะ ตื่นเถิดเจ้าคะ โปรดลืมตาขึ้นมาเถิดเจ้าคะ ไม่มีอะไรแล้วนะเจ้าคะ ท่านแค่ฝันไป เพียงท่านลืมตาก็จะดีขึ้นนะเจ้าคะ ตื่นเถิดเจ้าคะ ตื่น! ลืมตาขึ้นมาเจ้าคะ!”

เสียงของสาวใช้ประจำตัวคุณหนูรองพยายามปลุกเจ้านายให้ตื่นจากฝันร้ายที่ดูเหมือนจะสร้างความทรมานและเจ็บปวดให้แก่คุณหนูของนางเป็นอย่างมาก เพราะคุณหนูกริตร้องแทบไม่เป็นภาษา

“กริ๊ด! ไม่! อย่าทำซ้ำ ได้โปรด... ไม่! อ้าก...”

พรีบ!

ความพยายามของเสียงสำเร็จในที่สุด คุณหนูของนางตื่นขึ้นมาจากฝันร้าย แล้วปล้นลุกขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว เมื่อคุณหนูของนางลืมตาแล้วหันมาเห็นนางเข้าก็แสดงสีหน้าดีใจเป็นที่สุด พร้อมทั้งเอื้อมมือมากอดนางไว้อย่างรวดเร็ว แม้ว่าท่วงท่าร่างของคุณหนูจะยังสั่นเทาก็ตาม

“คุณหนูเจ้าคะ ตอนนี้อยู่คุณหนูตื่นแล้วนะเจ้าคะ มันเป็นแค่ฝันร้ายเท่านั้นเจ้าคะ ไม่เป็นไรแล้วนะเจ้าคะ” เสียงของพยายามกล่าวและกอดปลอบประโลมไปพร้อมกัน

“เสียงอึ้ง! ข้าดีใจเหลือเกินที่เจเจเจ้า ใช้ ข้าฝันร้ายมากๆ เลย แต่ว่าข้า... ข้าคิดว่าข้าไม่เป็นอะไรแล้วละ” ซูเหมยฮวากล่าวระหว่างพยายามรวบรวมสติที่กระเจิดกระเจิงไปของนางให้กลับมาอีกครั้ง

² ยามเหมา คือช่วงเวลาตั้งแต่ 05.00 น. - 06.59 น.

“ท่านแน่ใจนะเจ้าคะคุณหนูว่าไม่เป็นอันใดแล้ว” เสี่ยวอิงถามย้ำด้วยความห่วงใย

“ข้าแน่ใจ เจ้าช่วยไปเตรียมน้ำอาบให้ข้าดีกว่า ตอนนี้อันนี้รู้สึกเหนียวตัวเหลือเกิน” ซูเหมยฮวาพยายามให้ความมั่นใจแก่เสี่ยวอิง เนื่องจากเหตุการณ์ในฝันนั้นช่างสับสนและยุ่งเหยิงยิ่งนัก นางจึงอยากมีเวลาส่วนตัวคิดทบทวนกับสิ่งที่เกิดขึ้นให้ดีขึ้นก่อน

“ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวบ่าวจะออกไปสั่งให้เหล่าบ่าวรับใช้ด้านนอกเตรียมน้ำมาให้ท่านอาบนะเจ้าคะ แชน้ำอุ่นๆ น่าจะช่วยให้ท่านรู้สึกดีขึ้น” เสี่ยวอิงกล่าวพร้อมก้าวออกไปจากห้องหลังจากที่ซูเหมยฮวาทักหน้าให้นางไปได้

คล้อยหลังเสี่ยวอิงไป ซูเหมยฮวา คุณหนูรองประจำจวนอัครเสนาบดีก็พยายามสงบสติอารมณ์แล้วเริ่มทบทวนถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในความฝันของนาง

ในฝันนั้นนางกลับมาจากเข้าเฝ้าไทเฮา ระหว่างทางกลับจวนก็ถูกลอบทำร้ายโดยคนรักของนางกับน้องสาวต่างมารดา ซึ่งทั้งสองได้ส่งคนมากระทำร้ายนางจนตาย เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นช่างเหมือนจริงยิ่งนัก นางรู้สึกได้ถึงความเป็นจริงประหลาด แต่ไม่มั่นใจว่ามันผิดแปลกที่ตรงไหน ด้วยเรื่องราวตอนนี้นั้นล้วนไม่ต่อเนื่องนักในความคิดของนาง จนกระทั่งนางเริ่มก้มลงมองสำรวจตัวเอง

“โอ... เหมือนกับว่ามือของข้าจะเล็กลงไปหรือไม่นะ อ้อ... เหมือนจะไม่ใช่แค่มือแล้วละที่ผิดขนาดไป” นางคิดพลางเริ่มสำรวจร่างกายของตัวเอง

และเพื่อความแน่นอนนางจึงรีบลงจากเตียงไปที่หน้าคั่นช่องทองเหลืองซึ่งตั้งอยู่ริมหน้าต่างทันที เมื่อนางจ้องมองไปที่คั่นช่อง สิ่งที่ปรากฏตรงหน้าตอกย้ำถึงบางอย่างที่ผิดแปลกไป ดวงหน้าสวยหวานของสตรีอายุประมาณสิบสี่ปี ถึงแม้ใบหน้านั้นจะเป็นของนางเอง ทว่าเป็นนางที่เพิ่งมีอายุสิบสี่ปี!

“โอ... สวรรค์! ฝันร้ายของข้าหาใช่ความฝันไม่! ทันใดนั้นภาพเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนนางตายก็ผุดขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง

“ข้าน้อยซูเหมยฮวา ขอขอบพระคุณท่านเทพไปหุ้่มากเจ้าคะ สำหรับ

ความช่วยเหลือของท่านที่มีต่อข้าในครั้งนี้ ข้าจะไม่ทำให้โอกาสครั้งนี้ที่ท่านมอบให้เสียเปล่า ข้าจะต้องแข็งแกร่งและไม่โง่จนพบจุดจบดังที่ผ่านมา” นางกล่าวด้วยความซาบซึ้งใจต่อโอกาสที่ได้รับ ก่อนที่นางจะกำมือแน่นเมื่อนึกถึงความอัปยศร้ายาที่เคยเกิดขึ้นกับนาง ดวงตานางแปรเปลี่ยนเป็นสีแดงเลือดโชนแสงอย่างแรงกล้าราวกับเปลวเพลิงจากนรก ความแค้นมากมีท่วมทับดุจเพลิงกัลป์เผาผลาญ

“สำหรับพวกเจ้าทั้งหลายที่ทำร้ายข้า... จงระวังตัวไว้ให้ดี เพราะว่าข้านั้นได้กลับมาแล้ว! ข้าจะตามเก็บทุกเบี้ยหมากความแค้นที่ข้าได้รับ ต่อจากนี้ไปใครดีมาข้าดีตอบ ใครทำความชอบข้าจะตอบแทน ใครร้ายกับข้า ข้าจะร้ายแสนร้ายกลับเป็นพันเท่าหมื่นทวีให้เหมือนที่พวกมันทำ!” ซูเหมยฮวาเอื้อมเอวาวาดังคำสัญญาที่เต็มไปด้วยไฟแห่งความแค้น

สี่

เสี่ยวอิงผู้ตกอยู่ในภวังค์และกรอบครีวของข้า

ชั่วเวลาจิตชา³ ต่อมา

ซูเหมยฮวาพยายามรวบรวมสติจากอารมณ์ที่คั่งค้างรุนแรงลักพักนางจึงสงบลงได้ เมื่อสติมาปัญญาเกิด นางจัดวางความคิดและจุดผิดพลาดต่างๆ ที่เคยเกิดขึ้น เก็บเรียบเรียงและแบ่งแยกความสำคัญต่างๆ ไว้

‘ไซ่ลี ข้าจะมัวมานั่งเสียใจหรือนึกคิดถึงแต่สิ่งเก่าๆ ที่ผ่านมาไม่ได้ ข้าจะต้องก้าวต่อไปข้างหน้า ใช้โอกาสที่ได้มาให้คุ้ม เพราะฉะนั้นข้าจะต้องรอบคอบและรัดกุม แต่ว่าตอนนี้ข้า... หิวเหลือเกิน สมควรที่ข้าจะต้องรีบจัดการกับตัวเองโดยเร็วแล้ว’

ขณะที่นางคิดนั้น เสี่ยวอิงก็กลับเข้ามาพร้อมบ่าวรับใช้ที่หิวถึงน้ำมาด้วย หลังจากທີ່สั่งการเหล่าบ่าวรับใช้ให้เตรียมน้ำอาบเสร็จเรียบร้อยแล้ว เสี่ยวอิงก็มาตามคุณหนูของนางทันที

“คุณหนูเจ้าคะ น้ำสำหรับอาบพร้อมแล้วเจ้าคะ อุณหภูมิดีเชียวนะ เจ้าคะ เตี่ยวบัวจะช่วยท่านอาบน้ำ นวดคอให้นะเจ้าคะ จะได้ผ่อนคลายเจ้าคะ”

³ ชั่วเวลาจิตชา เท่ากับเวลาประมาณ 10 นาที

เสี่ยวอิงกล่าวพลางจัดเตรียมอุปกรณ์สำหรับช่วยคุณหนูของนางอาบน้ำ

“ขอบใจเจ้ามากเสี่ยวอิง อ้อ... ช่างสบายยิ่งนัก เจ้าช่างมีฝีมือด้านนี้จริงๆ ว่าแต่ช่วงนี้ช่างนอกจวนมีเรื่องราวอันใดน่าสนใจบ้างหรือไม่ เจ้าพอจะรู้เห็นสิ่งใดเป็นพิเศษบ้าง... หือ”

ระหว่างที่รอรับการปรนนิบัติจากเสี่ยวอิง ชูเหมยฮวาก็ทำการ ‘หลอกถาม’ ไม่ใช่ ‘สืบเรื่องราว’ กับทางเสี่ยวอิงเกี่ยวกับสถานการณ์ในช่วงเวลานี้ไปด้วย เพราะถึงแม้จะรู้ว่านางนั้นย้อนกลับมาตอนอายุราวสิบสี่ปี แต่ถ้าจะมัวคาดเดาเรื่องราวต่างๆ ตอนนั้น ไม่สู้ถามกับเสี่ยวอิงเลยดีกว่า

“ช่วงนี้หรือเจ้าคะ นอกจากงานชมบุปผาที่ฮ่องเฮาจะทรงจัดขึ้นในอีกสองวัน ซึ่งคุณหนูได้เทียบเชิญเป็นปีแรก ก็ไม่มีสิ่งใดน่าสนใจไปกว่านี้อีกแล้วเจ้าคะ” เสี่ยวอิงกล่าวตอบ

เสี่ยวอิงออกจะงุนงงไม่น้อยกับท่าทางที่แปลกไปของคุณหนู เพราะโดยปกติแล้วคุณหนูของนางหาได้สนใจสิ่งเหล่านี้ไม่ ถึงแม้คุณหนูของนางจะเรียกได้ว่าเป็นอัจฉริยะวัยเยาว์ แต่ด้วยนิสัยส่วนตัวที่แสนจะเรียบง่าย ไม่ชอบความวุ่นวาย ทั้งยังรักและเวทนาคุณหนูสืเป็นอย่างมาก ทำให้คุณหนูของนางเก็บซ่อนความสามารถตัวเองเอาไว้ไม่ยอมนำออกมาใช้ เพื่อที่คุณหนูสืจะได้โดดเด่น แสดงความสามารถตัวเองได้อย่างไร้ซึ่งอุปสรรคใดๆ มาขัดขวาง

และเพื่อที่คุณหนูสืจะได้มีที่ทางในใจของนายท่านบ้าง แม้ว่านางจะคิดว่าคุณหนูของนางทำไปโดยเปล่าประโยชน์ก็ตาม เพราะเป็นที่รู้กันดีว่าในใจของนายท่านนั้นมีเพียงฮูหยินใหญ่เป็นที่หนึ่ง ตามด้วยคุณชายใหญ่ คุณชายสาม และคุณนุรองเพียงเท่านั้น ส่วนคุณหนูสืได้รับเพียงความสะดักสบายอย่างเดียว นายท่านหาได้สนใจไยดีคุณหนูสืไม่

แต่ทั้งนี้ก็ไม่อาจจะกล่าวได้ว่าสิ่งที่คุณหนูของนางทำนั้นไร้ความหมายโดยสิ้นเชิง เพราะในเวลาอันตำแหน่งของคุณหนูสืในเมืองหลวงก็คือ ‘ยอดพหูแห่งเมืองหลวง’ ซึ่งนางรั้งตำแหน่งนี้เพียงผู้เดียว เพราะคุณนุรองของนางสละสิทธิ์ไม่เข้าร่วมประลองไปเมื่อเดือนที่แล้ว ผลที่ออกมาจึงเป็นไปตามที่

คุณหนูรองของนางคาคาการณ์ไว้ ตำแหน่งนั้นตกเป็นของคุณหนูสี่แบบแทบไม่ต้องลงแรงอันใดเลย

“เสี่ยวอิง! เจ้าใจลอยไปถึงไหนกัน ข้าเรียกเจ้าเสียหลายครั้งแต่เจ้าก็ไม่มารับข้า” ชูเหมยฮวาเอ่ยพลางคิดว่าเสี่ยวอิงของนางใจลอยไปไกลมากจริงๆ เพราะหลังจากที่เสี่ยวอิงบอกนางเรื่องงานชุมนุมบุปผาเสร็จแล้ว เสี่ยวอิงก็เหมือนตกอยู่ในวังค์จนนางต้องเพิ่มระดับเสียงเพื่อดึงสติสาวใช้กลับมา

“เจ้าคะ... คุณหนูว่าอันใดนะเจ้าคะ บ่าวขอภัยด้วยเจ้าคะ พอดีบ่าวคิดอะไรเพลินไปหน่อย” นางกระวีกระวาดขานตอบคุณหนูไป

“ช่างเถอะๆ ข้ามิได้อันใด เจ้ารีบมาช่วยข้าอาบน้ำแต่งตัวดีกว่า น้ำเริ่มเย็นแล้ว อีกอย่างที่สำคัญมาก ข้าหิวมากๆ เลยตอนนี้ ถ้าเจ้ายังมัวแต่ชักช้าหรือเหม่อลอยอีก ข้าจะจับเจ้ากินแทนมือข้านี้” ชูเหมยฮวาดพยอกเสี่ยวอิงไม่ได้

เพราะนางรักหอกจึงหยอกเล่น แม้ว่านางจะหิวจริงๆ ก็ตามที่ หีๆ... ชูเหมยฮวาดคิดพลางลอบยืมข้ากับท่าทางของเสี่ยวอิง

“...” เสี่ยวอิงได้แต่นั่งนไปกับการหยอกล้อของคุณหนู ตั้งแต่คุณหนูของนางตื่นขึ้นมาก็มีท่าที่เปลี่ยนไป สร้างความประหลาดใจให้นางเหลือคณา แต่เสี่ยวอิงก็พลักความคิดต่างๆ ที่ังไป ก่อนจะช่วยคุณหนูของนางแต่งตัว

หลังจากชูเหมยฮวาเปลี่ยนอาภรณ์เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ในตอนนี้นางอยู่ในชุดสีชมพูอ่อนเรียบง่าย ทว่าเมื่อมันอยู่บนตัวของนางแล้วกลับยิ่งเสริมให้ดวงหน้าเรียวดงามยิ่งขึ้นไปอีก แม้ว่านางจะมีได้แต่งแต้มใบหน้าเพิ่มแต่อย่างไร ด้วยดวงตาที่กลมโตสดใส คิ้วงามโค้งดั่งคันศร ริมฝีปากบางสีแดงธรรมชาติโดยมิต้องพึ่งพาสาดใดๆ อีกทั้งแก้มเนียนใสเต็มไปด้วยเลือดผาดทำให้ดูระเรื่อเป็นธรรมชาติ ประกอบกับรูปร่างที่ออร่าอ่อนแอ แต่แฝงไปด้วยความเยือกเย็นที่ติดตัวนางมาจากชาติที่แล้ว ส่งผลให้นางยิ่งดูงามสง่าลึกลับ น่าค้นหาเป็นยิ่งนัก

เสี่ยวอิงได้แต่ตกตะลึงด้วยคุณหนูของนางช่างดูแปลกตากว่าทุกวัน

ทว่านางมีอาจตอบได้ว่าตรงไหนกันที่แตกต่างไป แล้วนางก็ต้องสะดุ้งอีกครั้ง เมื่อคุณหนูเอ๋ยเรียกนางเสียงค่อนข้างดัง

“เลี้ยวอิง พวกเรารีบไปกันเถอะ ปล่อยให้ท่านพ่อท่านแม่รอนานจะไม่ได้” ชูเหมยฮวากล่าวเสร็จก็รีบเดินนำหน้าเร่งออกจากห้องของนางไปโดยไม่รีรอเลี้ยวอิงที่ทำท่าจะเหม่อลอยอีกครั้ง

เลี้ยวอิงที่ได้สติกลับมาจึงได้เตรียมวิ่งตามคุณหนูของนางไป “คุณหนูเจ้าคะ คุณหนูรอน รอบาวด้วยเจ้าคะ ไช้... บ่าวเผลอไปเพียงชั่วครู่ คุณหนูก็ทิ้งบ่าวเสียแล้ว”

เรือนสองตะวัน จวนอัครเสนาบดีแคว้นหมิง

ภายในเรือนสองตะวันซึ่งเป็นเรือนหลักสำหรับกินอาหารของจวนอัครเสนาบดีได้รับการตกแต่งไว้อย่างเลิศหรูอลังการ จนเป็นที่รู้กันดีว่าความสวยงามของเรือนสองตะวันนั้นกล่าวได้ว่าเป็นรองแค่เพียงวังหลวงเท่านั้น แม้จะเป็นคำกล่าวที่อาจสร้างปัญหาใหญ่หลวงแก่คนทั่วไปได้ แต่ด้วยที่นั่นคือจวนอัครเสนาบดี เรื่องเพียงเล็กน้อยเท่านั้นคงมีอาจกระทบกระเทือนต่อความสำคัญในใจขององค์ฮ่องเต้แห่งแคว้นที่มีต่อจวนแห่งนี้ได้

เมื่อชูเหมยฮวาก้าวเข้ามาในเรือนสองตะวันก็พบว่าที่โต๊ะกินข้าวกลางเรือนนั้นถูกจับจองไปด้วยสามบุรุษและหนึ่งสตรีอยู่ก่อนแล้ว นางได้แต่ยืนอึ้งซึมซับกับภาพตรงหน้า ดวงตาที่เคยสดใสบัดนี้เอ่อคลอไปด้วยหยาดน้ำตาที่ใกล้จะรินไหลออกมา แต่ถูกสะกดกลั้นเอาไว้

นี่คือครอบครัวของข้า ครอบครัวที่ข้าจะทำทุกอย่างเพื่อให้ทุกคนได้อยู่ด้วยกันเหมือนเช่นเวลานี้

ตรงหน้าคือท่านอัครเสนาบดีชูอวิน ที่แม้ว่าวัยจะล่วงเลยเข้าสู่สามสิบปลายๆ แล้ว แต่ก็ยังคงความสง่างามน่าเกรงขาม แลดูเฉลิยวนฉลาด มีพลังปราณอยู่ในระดับจอมทัพชั้นปลาย สมดังตำแหน่งอัครเสนาบดีเอกแห่งแคว้น ส่วนสตรีทางซ้ายมือของท่านอัครเสนาบดีนั้นคือสุหยินใหญ่หมิงเพิง-

เหมย อติตองค์หญิงห้า มีพลังปราณเพียงระดับจอมทัพขั้นต้น แต่ด้วยความที่นางเป็นธิดาบุญธรรมซึ่งไต่เฮาะรักมาก และเป็นน้องสาวบุญธรรมที่ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันให้อภิสิทธิ์เหนือใคร แม้เมื่อคราวที่นางแต่งให้ซูอวินจะขอคืนฐานันดรศักดิ์องค์หญิง ขอเป็นเพียงฮูหยินใหญ่ประจำจวนอัครเสนาบดีเท่านั้น แต่ความรักความโปรดปรานที่ได้รับก็มีเคยลดหย่อนไปจากแต่ก่อนเลย

อีกหนึ่งบุรุษทางขวาของท่านอัครเสนาบดีคือคุณชายใหญ่ซูเฟิงหยาง แม้จะอายุแค่เพียงสิบแปดปี แต่ด้วยความเจ้าเล่ห์ที่ซ่อนอยู่ภายใต้ความเงียบขรึมอันเยือกเย็นเจ้าแผนการ แฝงเป็นอัจฉริยะแห่งแคว้น ด้วยพลังปราณระดับจักรพรรดิขั้นต้น จึงได้รับตำแหน่งหัวหน้ากองกำลังลับ ‘พยัคฆ์คำราม’ กองกำลังที่ว่ากันว่าลงมือดุจปีศาจ ไปมาไร้ร่องรอย เป็นกองกำลังสำคัญที่สุดแห่งแคว้นหมิง

ส่วนบุรุษคนสุดท้ายที่กำลังจ้องมองนางด้วยสายตาเจ้าเล่ห์เป็นที่สุด แม้จะแฝงไปด้วยความรักมากแค่ไหนก็ตาม แต่ความมากเล่ห์ของเขาก็ยังปรากฏเด่นชัด เขาคือน้องสามซูเฟิงอวิน น้องชายฝาแฝดของนางที่คลานตามหลังนางออกมาแค่เพียงไม่กี่นาที่นั่นเอง

“โอ... พี่รอง ที่ท่านยืนนิ่งเช่นนั้นเป็นเพราะท่านกำลังตกตะลึงในความหล่อของข้าอยู่หรือไม่ ท่านถึงได้ยืนนิ่งเฉยไม่ขยับเข้ามาสักที แหมๆ ข้าก็พยายามที่จะหล่อให้น้อยลงแล้วนะ แต่ไม่รู้ว่าจะทำไยยิ่งเวลาผ่านพ้นไป ข้ายังไม่สามารถห้ามความหล่อเหลาของตัวเองได้เลย”

ซูเฟิงอวินขยิบตาให้นางก่อนจะเอ่ยวาจาที่ทำให้นางแทบจะลืมนวลปลอบปลื้มที่ได้พบกับครอบครัวไปในทันที

“เจ้าสาม... เจ้าเอ่ยวาจาขมขื่นได้ออกมา คำกล่าวเหล่านั้นเจ้าคิดดีแล้ววี ช่างกล้าอดอ้างเกินความจริง ทุกคนในจวนนี้ต่างก็รู้ดีว่าข้าต่างหากเล่าที่หล่อเหลาที่สุดในจวนแห่งนี้ ใช่หรือไม่ฮูหยินที่รักของข้า”

แล้วก็บิดาของนางที่เอ่ยออกมา นางจึงได้แต่หลุบตามองพื้นด้วยการซ่อนรอยยิ้มขบขัน ไม่แปลกใจเลยว่าน้องสามของนางนั้นได้สืบทอด

นิสัยมาจากใครกัน

“หยุดได้แล้วทั้งคู่ ทำไมถึงไม่รู้จักถ่อมตนอย่างหยางเอ๋อร์กั้นบ้างนะ ข้าบอกได้เลยว่าหยางเอ๋อร์ต่างหากคือคนที่ดูดีที่สุดในขณะนี้”

มารดาของนางช่างเก่งกาจยิ่งนัก ทำเอาบิดากับน้องสามเงิบลงเพียงแค่อ่อยประโยคเดียว ส่วนพี่ใหญ่ของนางนะหรือ ก็ได้แต่ยิ้มชอบใจไปนะสิ

“ฮวาเอ๋อร์... เจ้าอย่ามัวแต่ยืนนิ่งอยู่เลย รีบมานั่งเร็วเข้า ข้าได้ยินว่าเจ้าหิวมากมิใช่หรือ” หมิงเฟิงเหมยว่าพลางหัวเราะชอบใจ

“อ้อ... ท่านแม่ช่างหูไวตาไวเสียจริง” เมื่อซุเหมยฮวาได้ยินคำหยอกล้อถึงความหิวโหยของนางแล้วก็ได้แต่ทอดถอนใจ ความรู้สึกของนางช่างส่งถึงมารดาได้รวดเร็วจริงๆ ตอนนี้นางจึงได้เตรียมก้าวเข้าไปด้านในเพื่อทำความเคารพครอบครัวของตน

“ฮวาเอ๋อร์คารวะท่านพ่อ ท่านแม่ พี่ใหญ่ และน้องสามเจ้าค่ะ” ซุเหมยฮวาทำความเคารพทุกคน นางอดไม่ได้ที่จะหยอกล้อน้องสามของตน ด้วยการทำความเคารพเขารวกับอาวุธโสกว่านางเสียมากมาย หลังจากนั้นก็ตรงเข้าไปกอดทุกคนอย่างรวดเร็ว สร้างความงุนงงปนตกใจให้ทุกคนเป็นอย่างมาก

“เจ้าเป็นอะไรไปลูกแม่ แม่มีได้ว่าอันใดเจ้าเลยนะ เหตุใดจึงดูเศร้าหมองนักเล่า”

“ลูกพ่อ ใครรังแกเจ้า / น้องรอง ใครรังแกเจ้า / พี่รอง ใครรังแกท่านอย่างนั้นหรือ” เหล่าบุรุษแห่งจวนพากันเอ่ยขึ้นแทบจะพร้อมกัน

“มีสิ่งใดทรอกเจ้าค่ะ ข้าแค่อยากกอดพวกท่านเพียงเท่านั้น” นางตอบออกไปด้วยรู้ว่าไม่สามารถเอ่ยสิ่งที่คิดจริงๆ ออกไปได้ ว่าแท้จริงแล้วนางนั้นดีใจที่ได้กลับมาพบกับทุกคนอีกครั้ง “ฮวาเอ๋อร์แค่เพียงอยากกอด อยากบอกรักพวกท่านเจ้าค่ะ ข้ารักเจ้าด้วยเช่นกันนะน้องสาม... รักทุกคนเลย”

อาจเป็นเพราะนางเคยตายมาแล้ว ทำให้นางรู้ว่ามันสำคัญเพียงใดที่จะบอกให้คนที่นางรักได้รู้ถึงความรู้สึกนี้ แต่ด้วยไม่อยากจะให้ทุกคนคิดมากเพราะ

จะทำให้เสียบรรยากาศในการกินอาหารมือนั้น นางจึงซับน้ำตาแล้วเปลี่ยนท่วงท่าเป็นร่าเริงแจ่มใสแทน

“ข้านี่ช่างแย่มากจริงๆ มาทำให้ทุกคนเป็นห่วงตอนที่กินมือนี่เข้ากันเสียได้ ข้าไม่เป็นไรจริงๆ ข้าว่าพวกเราเริ่มกินกันเถิดเจ้าคะ ข้าหิวมากแล้วจริงๆ” กล่าวจบนางก็รีบนั่งลงประจำที่แล้วสั่งให้บ่าวรับให้ทยอยนำอาหารขึ้นโต๊ะทันที พลางเอ่ยชวนทุกคนให้เริ่มกินอาหารเข้าด้วยกัน

ผู้คนที่ยังคงตกตะลึงกับทั้งคำพูดและการกระทำของซูเหมยฮวาก็ต้องเปลี่ยนอารมณ์ตามแทบไม่ทันเมื่อนางเริ่มกินอาหาร แต่ถึงแม้จะจิตใจสงสัยเพียงใดพวกเขาก็เก็บความสงสัยไว้ในใจ เพราะรู้ว่าถ้าเมื่อใดที่นางไม่ต้องการบอกกล่าวสิ่งใดก็ไม่อาจคาดคั้นเอาคำตอบจากนางได้ แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าทุกคนจะปล่อยผ่านไป เพียงแค่ทุกคนจะคอยเฝ้าระวังและค้นหาคำตอบตามวิธีของตนที่หลังเท่านั้น

“พวกข้าก็รักเจ้าเช่นกันฮวาเออร์” ทุกคนกล่าวออกมาพร้อมกัน ก่อนจะเริ่มกินอาหารตามที่ซูเหมยฮวาต้องการ และสรรหาเรื่องราวอื่นๆ มาพูดคุยกันแทน

แล้วบรรยากาศที่ร่ายล้อมเรือนสองตวันก็ถูกโอบกอดไปด้วยความรัก เสียงหัวเราะ และความอบอุ่น เต็มไปด้วยสายใยแห่งความรักความผูกพันของครอบครัวที่ต่างดูแลเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน ผลัดกันคิบอาหารให้กัน หยอกล้อและพูดคุยกันเล็กๆ น้อยๆ

ขณะที่ท่านอัครเสนาบดีกับซูหยินใหญ่ต่างก็พยายามแสดงความหวานใส่กัน แม้จะอยู่ต่อหน้าลูกๆ แต่ก็เป็เหตุการณปกตประจาทุกวัน ด้วยทุกคนต่างคุ้นเคยกันดีเพราะบิดาของพวกเขานั้นทั้งรักและแสนจะเกรงใจมารดาเป็นอย่างมาก ไม่เคยอายที่จะแสดงความรู้สึกทั้งรักและอาทรออกมา อีกทั้งยังให้สิทธิขาดในการตัดสินใจทุกอย่างภายในจวนแห่งนี้ไว้ในการทำมือน้อยๆ ของมารดาอีกด้วย

ซูหยินใหญ่ได้ออกกฎของตระกูลเอาไว้ว่า เมื่อใดที่เป็นเวลาครอบครัว

ประเพณีหรือธรรมเนียมปฏิบัติต่างๆ ที่ถือปฏิบัติโดยทั่วไปจะได้รับการยกเว้น ภายในกำแพงจวนแห่งนี้ กฎระเบียบใดๆ บนโต๊ะอาหารหาได้สำคัญกับจวน อัครเสนาบดีแห่งนี้เท่ากับเวลาที่พวกเขาใช้ร่วมกัน ทุกคนสามารถพูดคุยหยอก ล้อกันได้โดยมิมีความผิดใดๆ ซึ่งนั่นทำให้ครอบครัวหลักของจวนอัครเสนาบดี มีความผูกพันกันอย่างแนบแน่น

ทว่าในขณะที่เรือนสองตะวันเต็มไปด้วยความอบอุ่น สายตาที่เต็มไปด้วย ด้วยความริษยาคนหนึ่งกลับจับจ้องมองมาอย่างไม่คลาดสายตากับความสุขที่ กระจายล้อมเรือนแห่งนั้น ยิ่งมองยิ่งจับจ้องก็เหมือนจะกริดแกงลึกลงไปใน หัวใจดวงเดิมเข้าไปซ้ำมา สายตาคู่นั้นก็คือหนึ่งในเจ้าของเรือนเยว่เทียนนั่นเอง

เรือนเยว่เทียนแห่งนี้คือเรือนของอนุเจียงชินผู้อยู่อย่างสงบเสถียร เพราะรู้ซึ่งถึงผลกระทบที่เกิดจากความคิดผิดชั่ววูบริอานางยานายท่านของ จวน แม้จะได้แต่เป็นอนุเพราะตั้งครมภ์ แต่ก็ไม่สามารถอยู่ในใจนายท่านได้ จึงส่งผลกระทบต่อจิตใจของนางมาตลอดสิบห้าปี และแม้จะทุ่มเททั้งความรัก ความเอาใจใส่ที่เหลือให้แก่บุตรของตนมากเพียงใด แต่ก็รู้ว่าไม่สามารถเติม เต็มความต้องการของบุตรสาวนางได้ เพราะเมื่อมองลึกลงไปในดวงตาของ บุตรสาว กลับมองเห็นตัวเองครึ่งหลังมืดในต่อนั้น...

เจ้าของเรือนเยว่เทียนอีกคนหนึ่งก็คือคุณหนูสี่ เจ้าของสายตาริษยาที่ จับจ้องเรือนสองตะวันอย่างไม่วางตาคู่นั้นคือชูเยว่ คุณหนูสี่ผู้เต็มไปด้วยความ ร้อนรุ่มแห่งเพลิงริษยา ผู้ที่คิดว่าตนเองไม่ได้รับความเท่าเทียมในฐานะบุตรคน หนึ่งของจวนอัครเสนาบดีแห่งนี้นั่นเอง

แม้ว่านางจะพรังพร้อมไปด้วยความสะดักสบายเพียงใดในจวนแห่งนี้ แม้ว่าบรรดาบ่าวรับใช้จะให้ความสำคัญแก่นางเทียบเท่าคุณหนูรองของจวน ก็ตามที่ แต่มันก็ยังไม่เพียงพอ! ไม่เพียงพอเลยสักนิด เพียงเพราะบิดาของ นางไม่เคยก้าวเท้าเข้ามาเหยียบในเรือนแห่งนี้อีกเลยหลังจากจับได้ว่านางเป็น คนพลักพร่องตกต้นไม้ที่หน้าเรือนใหญ่ตอนที่ยังอายุเพียงสี่ขวบ ทั้งๆ ที่

พี่รองก็ไม่ได้เป็นอันใดมาก อีกทั้งยังมิได้ถือโทษโกรธเคืองนางแม่เพียงนิด แต่กลับทำให้บิดาหันหลังให้นางตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

ด้วยเหตุนี้ไม่ว่าจะได้รับความรักล้นเหลือจากอนุเจียงชินมารดาของนางเพียงใด หรือความรักจากบรรดาพี่ทั้งสามจะมากแค่ไหน หรือแม้แต่ความเคารพนับถือจากบ่าวไพร่จะมากมายเพียงใด แต่ทั้งหมดนั้นก็ไม่สามารถถล่มลงในหัวใจที่เต็มไปด้วยความอิจฉาริษยาอาฆาตของนางได้แม้แต่น้อย แม้พี่รองจะพยายามทำทุกอย่างให้นางมากเท่าไร นางก็คิดแต่เพียงว่านางสมควรจะได้รับสิ่งเหล่านั้นอยู่แล้ว เพราะทุกอย่างของพี่รองสมควรจะเป็นของนางมาตั้งแต่ต้น!

ดังนั้นนางจึงหาได้ใส่ใจต่อสิ่งใด ไม่ว่าจะต้องทำอะไร ไม่ว่าด้วยวิธีการใด ไม่ว่าจะต้องใช้เล่ห์เหลี่ยมมากแค่ไหน นางจะต้องได้ครอบครอง จะต้องได้ทุกอย่างทุกอย่างของพี่รองมาเป็นของนางให้ได้!

ห้า เหล่าผู้พิทักษ์ชาวเออร์

เรือนสองตะวัน

หลังจากซูเหมยฮวาแยกกลับเรือนของตนไปแล้ว ครอบครัวของนางก็ยังคงรวมตัวกันอยู่ที่เรือนสองตะวัน เพราะพวกเขารับรู้ได้ว่ามีบางสิ่งบางอย่างผิดปกติไป ทั้งหมดจึงร้องอยู่เพื่อปรึกษากันและกันถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับสตรีผู้เป็นที่รักยิ่งของทุกคน

“ท่านพี่ ท่านคิดว่ามันเกิดสิ่งใดขึ้นกับลูกของเรากัน” เป็นสุหยินใหญ่ที่เริ่มเอ่ยขึ้นมา

“ข้าคิดว่าคงมีสิ่งใดรบกวนใจของนางอยู่เป็นแน่”

“ข้าและน้องสามก็เห็นด้วยกับที่ท่านพ่อกล่าวมาเช่นกันขอรับ”

“แล้วพวกเราจะอย่างไรดีเล่าท่านพี่ เจ้าใหญ่ เจ้าสาม” สุหยินใหญ่กล่าวด้วยความเป็นห่วงบุตรธิดาของตน

“ข้าคิดว่าคงต้องให้เสี่ยวอิงคอยสังเกตนางไปก่อน ระหว่างนี้ข้าจะเพิ่ม ‘เงา’ เพื่อติดตามดูแลเพิ่มอีกสักห้าคน เพราะนี่ก็ใกล้งานชมบุปผาแล้ว ข้ากลัวจะเกิดเรื่องกับน้องรอง ป้องกันไว้่น่าจะดีกว่าต้องมาตามแก้ ดีหรือไม่ขอรับ” ซูเฟิงหยางเสนอแนะออกมาเป็นคนแรก

“ส่วนข้าจะสั่งกำชับให้คนของโรงเตี๊ยมเรือนร่างกายและหอหมั้นสำราญเปิดซื้อขายข้าวสารให้กว้างขวางกว่าเดิม เพื่อว่าจะมีหนูที่รอตหุรอตตาคนของข้าออกมาสร้างความรำคาญใจได้ขอรับ” ซูเฟิงอวินเสริมทัพด้านข้าวสารออกมา เมื่อเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวของเขา คุณชายสามผู้มีภาพลักษณ์ของหนุ่มน้อยเจ้าสำราญก็พลันเคร่งขรึมเป็นงานเป็นการทันที

“ระหว่างนี้ข้าจะสั่งกำชับให้เหล่าเงาที่แฝงตัวสืบอยู่ที่เรือนเยว่เทียนติดตามคุณหนูสืออย่างใกล้ชิดโดยไม่ให้นางรู้ตัวได้เป็นอันขาด สุหยินที่รักโปรดวางใจ” ซูอวินว่าพาลงโอบกอดนางอันเป็นที่รักไว้แนบกาย ให้นางเอนกายพิงชบอกร้าง ประคองนางด้วยสองมืออย่างทะนุถนอมราวหยกล้ำค่า ด้วยรู้ว่าสตรีในอ้อมกอดของตนกำลังทุกข์ใจเพราะห่วงใยในบุตรเป็นที่สุด

“นี่ถ้าไม่เป็นเพราะหวงซางขอให้ข้าช่วยเก็บอสรพิษไว้ใกล้ตัวเพื่อสืบหาตัวการใหญ่ที่อยู่เบื้องหลังสงครามระหว่างแคว้นเมื่อสิบห้าปีก่อน ข้าคงจะจัดการสังหารมันด้วยการแล่เนื้อเป็นชิ้นๆ แล้วโยนให้สุนัขกินไปตั้งนานแล้ว ตัดตรงที่ว่าตัวการใหญ่นี้อย่างคงกบดานเงียบอยู่ ข้าจึงได้แต่ต้องทนดูลูกหลานมันมาทำร้ายบุตรสาวของข้าอยู่เช่นนี้ ช่างน่าอึดอัดใจยิ่งนัก” สุหยินใหญ่กล่าวด้วยน้ำเสียงกราดเกรี้ยว

แม้จะคับอกคับใจด้วยอุปสรรคมากมาย แต่นางก็ยังคงเอนกายเข้าสู่อ้อมกอดของสามีแต่โดยดี เพราะว่าอ้อมกอดของสามีนางนี้ ต่อให้ผ่านไปนานเพียงใดก็ยังคงให้ความอบอุ่นและความรู้สึกปลอดภัยเช่นเดิมไม่เปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะในช่วงเวลาที่แสนจะขุ่นข้องหมองมัวเช่นนี้

“ทุกคนก็รู้สึกไม่ต่างไปจากเจ้าเท่าไรหรอก สุหยินของข้า แต่ทุกคนรู้ว่าเพื่อปกป้องฮวาเออร์ที่ไม่มีพลังปราณ มีเพียงแค่จิตใจที่อ่อนโยนแสนดีนั้น พวกเราจำต้องทนสร้างปฏิบัติตัวกันอย่างที่แล่วมาต่อไป ไม่เช่นนั้นเราจะเสียงานใหญ่เอาได้” ซูอวินว่าพาลงกระชับอ้อมกอดแน่นขึ้นมานอีกนิด

“ใช่แล้วท่านแม่ พวกเราอดทนรอมาได้เป็นสิบกว่าปี อดทนรออีกสักหน่อยย่อมต้องเกิดการเปลี่ยนแปลงเป็นแน่ เพราะตอนนั้นข้าได้ข่าวจาก

น้องสามว่าทางแคว้นจ้าวเริ่มมีความเคลื่อนไหว เนื่องจากองค์ฮ่องเต้ของแคว้นจ้าวสละราชบัลลังก์ขึ้นเป็นไท่ซางหวงให้องค์รัชทายาทจ้าวหยางหลงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ดังนั้นข้าเชื่อว่าอีกไม่นานตัวการใหญ่จะต้องทนไม่ไหวแล้วเริ่มเคลื่อนไหวอย่างแน่นอนขอรับ”

“ท่านพ่อ ท่านแม่ พี่ใหญ่ พวกท่านโปรดวางใจ ข้ารู้สึกได้ว่าที่ฮวาเออร์เกิดความเปลี่ยนแปลงในเวลานี้มีใช่เรื่องที่เลวร้ายสำหรับพวกเราอย่างแน่นอน ข้าขอใช้ความหล่อเหลาของข้ารับประกันขอรับ”

“เจ้าสาม!” ทั้งสามเอ่ยขึ้นพร้อมกัน

“ไม่ใช่เวลาที่จะมาเอ่ยวจาล้อเล่นเช่นนี้ เหล่าๆ ลงบ้างเถิดเจ้าสาม แม่เริ่มที่จะเติมกลิ่นกับความหล่อเหลาของเจ้าเสียแล้ว”

“โอ... ท่านแม่ ข้าเพียงไม่อยากจะให้ทุกคนเคร่งเครียดจนเกินไปก็เท่านั้น แต่ว่าพวกท่านทุกคน สิ่งที่ข้ากล่าวเกี่ยวกับฮวาเออร์ก่อนหน้านั้น ข้าหาได้ล้อเล่นไม่ พวกท่านก็คงรู้ดีวาระหว่างข้ากับฮวาเออร์มีสายใยผูกพันพิเศษระหว่างกัน ข้าสามารถรู้ได้ถึงความผิดปกติถ้ามีสิ่งใดเกิดขึ้นกับนาง แบบเดียวกับที่นางรู้สึกได้ถึงข้าเช่นกัน ดังคั่นฉ่องสองบานที่สะท้อนซึ่งกันและกันอย่างไรอย่างนั้น เช่นตอนที่พวกข้าอายุได้สี่ขวบยังงี้เล่า สิ่งที่เกิดขึ้นตอนที่ข้าพาพวกท่านไปช่วยนางได้ทัน ก็คงเป็นข้อยืนยันในคำพูดของข้าได้เป็นอย่างดีใช่หรือไม่ขอรับ”

“จริงอย่างที่เจ้าสามพูดนะฮูหยิน” ซูวีนิ่งคิดเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้นขึ้นมาได้

“ใช่แล้วขอรับท่านแม่ ข้าก็เก็บลืมเรื่องสายใยผูกพันพิเศษระหว่างน้องรองกับเจ้าสามไป เช่นนั้นพวกเราพยายามทำตามแผนการที่วางไว้ก็แล้วกันนะทุกคน ส่วนน้องสาม ถ้าเจ้ารู้สึกว่าจะเกิดเรื่องกับน้องรอง จงรีบมาแจ้งข่าวแก่พวกเราทันทีก็แล้วกัน แต่เจ้าก็อย่าลืมระวังตัวเองด้วย เพราะถ้าเกิดอะไรขึ้นกับเจ้า สายสัมพันธ์พิเศษก็คงจะไม่พิเศษอีกต่อไป” ซูเฟิงหยางกล่าวออกมาโดยไม่ลืมที่จะเตือนให้น้องสามระวังตัวด้วยเช่นกัน

“ได้ขอรับพี่ใหญ่ ท่านไม่ต้องเป็นห่วงไป คนหน้าตาดีเช่นข้าย่อมต้องไม่ทำสิ่งใดผิดพลาดแน่นอน”

หลังจากนั้นทุกคนก็นิ่งพูดคุยหรือเรื่องอื่นกันต่อ อีกราวหนึ่งก้านธูปก็ต่างแยกย้ายกันไปทำภารกิจของตน และอย่างที่เราเห็นว่าภารกิจหลักของทุกคนที่สำคัญมาเป็นอันดับหนึ่งก็คือเรื่องของชูเหมยชวานั่นเอง

หลังจากกินอาหารมื้อเช้าเสร็จสิ้น ชูเหมยชวาได้ให้เสี่ยวอิงไปแจ้งแก่ พ่อบ้านหลี่ประจำจวนว่านางต้องการออกไปเดินเล่นข้างนอก ให้เขาช่วยจัดเตรียมคนให้นางด้วย

วันนี้ชูเหมยชวามีนัดพบปะกับลูกหนี้คนสำคัญ! เพราะว่าในต้นยามเว่ย⁴ ของวันนี้ในอดีตนั้นมีเหตุการณ์สำคัญที่ลูกหนี้ของนางจะแสดงจิ้งจอกเล็กๆ ที่โรงเตี๊ยมเรือนร่างกายของน้องสาม แม้ว่าในช่วงเวลานั้นน้องสามจะปิดบังตัวตนถึงความเกี่ยวพันระหว่างตนเองกับโรงเตี๊ยมเรือนร่างกาย จะมีก็แต่บิดา มารดา พี่ใหญ่ ฮองเต้ และไทเฮาเท่านั้นที่รู้เรื่อง กว่าที่เปิดเผยตัวตนก็จนกระทั่งเกิดเหตุปะทะรุนแรงระหว่างน้องสามกับน้องสี่ในงานเลี้ยงวันเกิดมารดาอีกสี่ปีข้างหน้า

ดังนั้นในวันนี้ นางควรเรียกเก็บดอกเบี้ยเล็กๆ น้อยๆ จากลูกหนี้ของนางเสียหน่อย นางจะไม่เรียกเก็บหนี้ทั้งหมดทีเดียวเพราะมันดูง่ายเกินไป และออกจะดูสบายจนเกินไปแน่นอนว่านางจะไม่เลือกใช้วิธีเดียวกับที่นางต้องเจอจะเจอ เพราะยังมีทางตายให้เลือกอีกหลายทาง และนางจะค่อยๆ ให้พวกมันได้เรียนรู้และจะเจอกับทางตายเหล่านั้นด้วยตัวเอง!

⁴ ยามเว่ย คือช่วงเวลาตั้งแต่ 13.00 น. - 14.59 น.